

Arrest

nr. 212 566 van 20 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 6 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN LAER, die loco advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 2 februari 2017 een aanvraag in om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op dezelfde dag dient ook de partner van de verzoekende partij een dergelijke aanvraag in.

1.2. Op 8 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag van 2 februari 2017 van de verzoekende partij onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest

van 6 juli 2017 met nummer 189 515 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3. Op 3 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij aanvraag van 2 februari 2017 van de partner van de verzoekende partij onontvankelijk wordt verklaard. Eveneens op 3 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan zowel de verzoekende partij als haar partner.

De in hoofde van de verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar op 11 mei 2017 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: [R., M.K.]

Geboortedatum: [1962]

Geboorteplaats: [B.]

Nationaliteit: Nepal

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 23.05.2016, haar ter kennis gebracht op 27.05.2016 en uitstel toegekend tot 30.10.2016.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.4. Bij arresten van 2 februari 2018 met nummers 199 139 en 199 140 verwerpt de Raad de beroepen gericht tegen enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van 3 april 2017 en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum in hoofde van de partner van de verzoekende partij.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Er wordt een termijn van nul dagen toegekend ter uitvoering van het bevel waarbij wordt verwezen naar art. 74/14, §3 Vreemdelingenwet.

Deze paragraaf luidt als volgt (eigen onderlijning):

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, §2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Verweerder beschikt over een tweeledige discretionaire bevoegdheid. Enerzijds kan ze in bepaalde gevallen afwijken van de termijn zoals bepaald in §1. Door het woordgebruik 'kan' wordt duidelijk gemaakt dat dit geen gebonden bevoegdheid is maar een mogelijkheid waarover verweerder beschikt.

In het laatste lid wordt voorgeschreven dat de beslissing een termijn van minder dagen of geen enkele termijn bepaalt. Opnieuw beschikt verwerende partij hierover een discretionaire bevoegdheid gezien zij kan een termijn tussen zeven en nul dagen kan opleggen.

Gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid, dient verwerende partij in die zin te motiveren; een loutere verwijzing naar een voorafgaande beslissing volstaat niet om het bevel te motiveren. De beslissing motiveert in casu niet."

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht.

Zij zet dit middel uiteen als volgt:

"Eerste onderdeel

Art. 74/13 Vw. luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Bestreden beslissing vormt een beslissing tot verwijdering. Derhalve dient verweerder op basis van art. 74/13 Vw. rekening te houden met het gezins- en familieleven van verzoekster.

Bovendien dient verweerder het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven eveneens op basis van art. 8 EVRM te waarborgen.

Zie hieromtrent arrest nr. 165 580 van 12 april 2016 van uw Raad [...]:

"Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie."

Uw raad voegde in het arrest nr. 165 580 van 12 april 2016 het volgende aan toe [...]:

"Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het Hof overweegt dat de uitwijzing van een gevestigde vreemdeling zijn recht op eerbied voor zijn privéleven aantast. Artikel 8 beschermt immers het recht om banden met zijn naasten en met de buitenwereld aan te knopen en te onderhouden en omvat soms aspecten van de sociale identiteit van een individu, zodat het geheel van sociale banden tussen de gevestigde vreemdelingen en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 46)."

Verzoekster verblijft al sinds 2008 ononderbroken in België. Zij heeft hier inmiddels een groot netwerk opgebouwd. Haar echtgenoot verblijft hier ook sedert 2005.

Verzoekster engageert zich voor socio-culturele en politieke bewegingen die opkomen voor federalisme in Nepal en de zelfontplooiing van de Kirati gemeenschap.

Er is duidelijke sprake van een gezins- en privéleven. Derhalve dient verweerder over te gaan tot een toets of er sprake is van een schending van art. 8 EVRM. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'- toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Verweerder diende bij het overgaan tot bestreden beslissing derhalve na te gaan of bestreden beslissing geen schending van het gezins- of privéleven van verzoekster zou uitmaken. Verweerder heeft op geen enkel moment een dergelijke toets uitgevoerd.

Uit de bestreden beslissingen blijkt geenszins dat de verwerende partij afdoend rekening heeft gehouden met het privéleven van de verzoekster.

Tweede onderdeel

Dat zonder twijfel de bijlage 13 een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op art 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

Dat derhalve richtlijn 2008/115 van toepassing is.

Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing, gedaagde rekening dient te houden van de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht.

"Dat art. 41 van het Handvest van de Europese Unie (hierna: Handvest) als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

. de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen

Dat zondertwijfel het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem de bestuurde moet horen.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38) [...]:

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de

grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...).

Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Indien verzoekster was gehoord, had dit kunnen leiden tot een andere beslissing. Verzoekster heeft hier inmiddels immers een zeer groot netwerk opgebouwd, aangezien zij reeds sedert 2008 onafgebroken in België verblijft. Dit netwerk betreft onder andere haar echtgenoot en de Kirati gemeenschap in België.

Daarenboven heeft verzoekster beroep aangetekend ten opzichte van de afwijzing van haar aanvraag medische regularisatie. Immers, de weigering van haar aanvraag medische regularisatie verwijst naar de beide aanvragen van zowel verzoekster als haar echtgenoot. Dit zorgt voor een enorme onduidelijkheid.

Verzoekster werd nooit gehoord, noch uitgenodigd om omtrent dit privéleven en haar medische problematiek enig standpunt in te nemen.

Mocht verzoekster zijn gehoord, zou zij hebben kunnen wijzen op het privéleven dat zij heeft opgebouwd. Vermits het belang van een dergelijk privéleven, gewaarborgd door art. 8 EVRM, groot is, zou verwerende partij dit met de nodige zorgvuldigheid hebben beoordeeld. Derhalve zou zij naar alle waarschijnlijkheid zijn overgegaan tot een andere beslissing."

3.3. Gelet op de nauwe samenhang van de middelen worden ze samen besproken.

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou

kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (Rvs 11 december 2015, nr. 233 222). Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen beschreven. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. De feitelijke overwegingen van het bevel om het grondgebied te verlaten worden eveneens vermeld. Zo wordt de verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij niet in het bezit is van een geldig visum. Voorts wordt de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek gemotiveerd op grond van het gegeven dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 mei 2016, dat haar op 27 mei 2016 ter kennis werd gebracht en dit ondanks "*uitstel toegekend tot 30.10.2016.*" Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Het betoog van de verzoekende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris naliet uiteen te zetten waarom hij ervoor opteerde om niet te voorzien in een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij een termijn van dertig tot zeven dagen wordt vastgesteld om vrijwillig het land te verlaten en dus af te wijken van de in artikel 74/14, § 1 van de Vreemdelingenwet opgenomen norm, mist feitelijke grondslag. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveerde namelijk – zoals reeds gesteld – dat hij dit, in toepassing van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, deed omdat de verzoekende partij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze motivering is in casu voldoende om te begrijpen ingevolge welke feitelijke vaststelling de gemachtigde van de staatssecretaris het aangewezen achtte om af te wijken van de in artikel 74/14, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. De formele motiveringsplicht impliceert daarnaast niet dat een bestuur moet verantwoorden waarom het gebruik maakt van een bevoegdheid die het door de wetgever werd toegekend.

De verzoekende partij voert nog aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet nader heeft uiteengezet waarom hij ervoor opteerde om geen enkele termijn meer toe te staan om vrijwillig het land te verlaten, terwijl artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet hem toelaat om in casu een termijn tot maximum zeven dagen op een bevel om het grondgebied te verlaten te vermelden indien een vreemdeling niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gaf. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert evenwel dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan dit eerdere bevel van 23 mei 2016 en dit ondanks "*uitstel toegekend tot 30.10.2016.*" Dit gegeven motiveert afdoende waarom de gemachtigde van de staatssecretaris hier voor een termijn van nul dagen kiest. Er dient bovendien te worden benadrukt dat zaken die evident zijn niet moeten worden toegelicht. Wanneer de verzoekende partij door haar handelen te kennen geeft hoe dan ook niet van plan te zijn om een termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten te respecteren en dit in het verleden ook niet deed, dan kan zij niet verwachten dat een bestuur – dat reeds wees op het feit dat de verzoekende partij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten – nog bijkomende toelichtingen verstrekt omtrent het niet toekennen van een termijn om het land vrijwillig te verlaten.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.4. Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij betwist niet dat zij "*niet in het bezit [is] van een geldig visum*" en dat de gemachtigde van de staatssecretaris haar bijgevolg krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet kan bevelen om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij geeft wel aan niet akkoord te gaan met de beslissing om haar niet langer een termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. In dit verband speelt artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2 Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

[...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Uit deze wetsbepaling volgt dus dat een bevel om het grondgebied te verlaten een termijn voor vrijwillig vertrek door de vreemdeling moet bepalen.

Als algemene regel geldt dat deze termijn dertig dagen bedraagt. In afwijking hiervan bepaalt artikel 74/14, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 van deze wet niet is gemachtigd om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een termijn van zeven tot dertig dagen wordt toegekend.

Ten slotte bepaalt artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet dat in zes omschreven gevallen “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn” kan worden opgelegd.

Het gebruik van het woord “kan” houdt in dat de verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om in het kader van § 3 af te wijken van de termijn bepaald in § 1. Tevens blijkt ook een keuzemogelijkheid wat de daadwerkelijke duur van de termijn betreft, die kan variëren van nul tot zes dagen.

In dit geval is de gemachtigde van de staatssecretaris van mening dat de verzoekende partij zich bevindt in het geval van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, waarbij hij motiveert dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 23 mei 2016. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij.

Verder motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris ook dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan dit eerdere bevel van 23 mei 2016, ondanks “*uitstel toegekend tot 30.10.2016*”. Dit gegeven wordt evenmin betwist door de verzoekende partij.

De verzoekende partij toont niet aan dat het in haar geval incorrect of kennelijk onredelijk is om haar geen termijn voor vrijwillig vertrek meer te verlenen wanneer blijkt dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel van 23 mei 2016 met een vrijwillige vertreftermijn van 15 dagen, noch gevolg heeft gegeven aan haar terugkeerverplichting nadat haar uitstel tot vertrek werd verleend tot 30 oktober 2016.

Verder stelt de Raad ook vast dat de verzoekende partij geen voldoende belang (meer) heeft bij haar grief nu de termijn van zeven dagen om het grondgebied te verlaten ruimschoots is verstreken en de verwerende partij niet is overgegaan tot een gedwongen verwijdering. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Op heden is er al een termijn van zeven dagen, en zelfs een maximumtermijn van 30 dagen, verstreken. De verzoekende partij werd niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grief dat zij niet zou beschikken over een termijn van zeven dagen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gaat ook niet gepaard met een inreisverbod.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.5. Wat betreft het gezinsleven van de verzoekende partij met haar partner volstaat hier de vaststelling dat ook ten aanzien van de partner op 3 april 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Uit de afgifte van beide bevelen aan de verzoekende partij en haar partner op dezelfde datum blijkt afdoende dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met het gezinsleven. Er doet zich immers geen scheiding voor tussen de verzoekende partij en haar partner daar beiden verplicht zijn het Belgische grondgebied en het Schengengrondgebied te verlaten waardoor de eenheid van het gezin is gewaarborgd. Bovendien heeft de Raad bij arrest van 2 februari 2018 met nummer 199 140 reeds het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de partner van de verzoekende partij verworpen.

In een interne synthesesnota in het administratief dossier kan daarenboven worden gelezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet alvorens de bevelen van 3 april 2014 te geven en daarbij ten aanzien van het gezinsleven heeft vastgesteld: *“De beslissing geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.”* De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van een belangenafweging moest onderzoeken of er in hoofde van de Belgische overheid een positieve verplichting bestaat om haar op het Belgisch grondgebied te laten verblijven zodat zij haar recht op eerbiediging van het gezinsleven alhier kan handhaven. Er liggen geen concrete hinderpalen voor die een verderzetting van het gezinsleven in het herkomstland verhinderen.

Wat het voorgehouden privéleven betreft, merkt de Raad vooreerst op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat het privéleven een element is waarmee in het kader van deze bepaling rekening moet worden gehouden, zodat hierover ook niet moest worden gemotiveerd in de bestreden beslissing. In het administratief dossier kan worden gelezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris niettemin rekening heeft gehouden met het voorgehouden privéleven van de verzoekende partij in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en in een interne synthesesnota heeft geoordeeld: *“Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.”* Heden beperkt de verzoekende partij zich tot de loutere stelling dat zij sinds 2008 ononderbroken in België verblijft en inmiddels hier een *“groot netwerk”* heeft opgebouwd. Zij betoogt tevens dat zij zich engageert voor socio-culturele en politieke bewegingen die opkomen voor federalisme in Nepal en de zelfontplooiing van de Kirati-gemeenschap.

De verzoekende partij concretiseert op geen enkele wijze de sociale, persoonlijke of economische bindingen die zij hier zou hebben opgebouwd en laat na om haar beweringen op enige wijze te staven. Zij toont bijgevolg niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en niet als *“gewone”* sociale relaties kunnen worden beschouwd (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 63). Een beschermenswaardig privéleven wordt niet aangetoond. De verzoekende partij maakt dan ook hier niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van een belangenafweging moest onderzoeken of er in hoofde van de Belgische overheid een positieve verplichting bestaat om haar op het grondgebied te laten verblijven zodat zij haar recht op eerbiediging van het privéleven alhier kan handhaven.

Bovendien oordeelde het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, ook dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. De verzoekende partij, die er al niet in slaagt een concreet privéleven aan te tonen, overtuigt geenszins dat haar concrete zaak dan alsnog zou getuigen van de uitzonderlijke omstandigheden die kunnen maken dat in haar zaak anders zou moeten worden geoordeeld.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM in het licht van het gezinsleven en het voorgehouden privéleven van de verzoekende partij wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.6. Voor zover de verzoekende partij de schending van artikel 41 van het Handvest aanvoert, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van dit artikel duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Zij kan zich dan ook niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest beroepen.

Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §§ 81-83; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45).

Het wordt niet betwist dat door de afgifte van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. Evenmin wordt betwist dat het bestreden bevel moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is dus van toepassing.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof kan een schending van het hoorrecht evenwel pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/ Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De verzoekende partij houdt voor dat zij gehoord had moeten worden omtrent haar voorgehouden privéleven in België en omtrent haar medische problematiek.

Uit wat hierboven werd besproken met betrekking tot de aangevoerde schendingen van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, blijkt dat de verzoekende partij er niet in slaagt het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij toont verder niet aan dat zij nog enige concrete en dienstige informatie of elementen had kunnen verschaffen die het bestaan van een beschermenswaardig privéleven hadden kunnen aantonen en die de besluitvorming van de verwerende partij hadden kunnen beïnvloeden en haar ervan hadden kunnen weerhouden de thans bestreden beslissing te nemen. Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan in dit geval dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wat de medische problematiek betreft, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op 2 februari 2017 een aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende, waarbij zij de mogelijkheid had om alle nuttige gegevens te verschaffen alsook naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt inzake haar medische problematiek kenbaar te maken. Deze aanvraag werd op 8 februari 2017 onontvankelijk verklaard, omdat de verzoekende partij geen standaard medisch

getuigschrift had voorgelegd. Meer bepaald werd vastgesteld dat op het voorgelegde stuk een handtekening van een arts ontbrak, zodat dit niet was te beschouwen als een medisch getuigschrift en de erin vervatte medische informatie als declaratoir was te beschouwen. De verzoekende partij werpt op dat zij tegen deze beslissing tot onontvankelijkheid een beroep heeft ingediend omdat deze beslissing zou verwijzen naar de beide aanvragen ingediend door haarzelf en haar partner in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, hetgeen volgens haar zorgt voor onduidelijkheid. Het volstaat hierbij te verwijzen naar de arresten gewezen door de Raad, namelijk arrest nr. 189 515 van 6 juli 2017 en arrest nr. 199 139 van 2 februari 2018, waarbij de beroepen tegen de beide afgewezen verblijfsaanvragen om medische redenen werden verworpen. De Raad kwam immers tot de vaststelling dat van enige onduidelijkheid geen sprake is, daar voor de aanvragen van de verzoekende partij en haar partner afzonderlijk een beslissing werd genomen. Verder blijkt niet dat de verzoekende partij in de tussentijd een nieuwe aanvraag, met een standaard medisch getuigschrift, heeft ingediend. De verzoekende partij verduidelijkt ook niet welke concrete medische problemen zij dan heeft die zich kunnen verzetten tegen een verwijdering van het grondgebied en laat na om enig recent medisch stuk te voegen waaruit gezondheidsproblemen blijken. Ook hier overtuigt zij dus niet dat zij, indien bijkomend gehoord, nog concrete, nuttige gegevens naar voor had kunnen brengen.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht wordt niet aangetoond.

3.7. De middelen van de verzoekende partij zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS